

Ինչ կայ-չկայ թալնիմ, լօպկիմ բերիմ:

321. Թուղթ առքն, բիրեն Սասուն, տուրն Դաւթըն.

Է՛, Դաւիթ չգիտի կարգալ:

Տանի Խանախիթը նշանց կասայ թուղթ, կըսի.

— Խանախիթ, էգա ի՞նչ թուղթ է:

Խանախիթ խաթիւն զթուղթ կը կարգայ, կըսի.

— Դաւիթ, էգա վճու՞վ է բերի.

Կըսի. — Էրկու խոտ մարդ:

Կըսի. — Տա՛ր էն էրկու մարդ յեօղէն.

Մի՛ կըռուը խիաքեր, աղէկ պատիւ էրա.

322. Դաւիթն էլ չը գտի ի՞նչ պակաս է,

Կը տանի, աղէկ պատիւ կէնի:

Կը մնայ չիւր լիւսիւն.

Խանախիթ թուղթ կը գրի.

— «Մինք քի գարար մը չը՛նք տուի, մինք քի չը՛նք ճանչնայ.

Մինք քի ինչ ինք էրի, վուր կգետս մի վերայ կուի.

Մինք քիւ անուն չը՛նք լսի, քիւ տաւին մի խիա ի՞նչ է,

Մինք քի ինչ ինք էրի, վուր կգետս մի վերայ կուի.

Վուր դիւ կգեւ՛ս, մնակ մի՛ գետայ, չը՛ս կէրի Դաւթը վերայ:

Յիւրը՛ թագաւուր էլ խիա քի բի մի վերայ,

Թը էն էլ գետայ, յեօգնի քի»:

323. Խանախիթ զթուղթ կը ծալի, դնի փաքեթի մէջ:

Կըսի. — Դաւիթ, գինս էն էրկու մարդիւն աղէկ շուր

խաղցու.

Թուղթն էլ տու, տասը վուսկի էլ տու.

Էրկու ձի էլ տու, թը խիճնին, էրթան:

Սկօն ճամբաու կը դնի էգա մարդիր, կերթան:

324. Խանախիթ Դաւթըն սկի բան չըսի. էգա ինչ թուղթ էր. էգա մարդիր զթուղթ կը տանին, կտան թագեաւուրին:

Թագեաւուր յիւր վազիր, վաքել կը ժողուի:

Զթուղթ կը կարգան, կը դարմանան, կըսին.

— Զիւր մկայ, հալայ շահու ասկեարն է ջարդի, մինք չընք աւատայ, մկայ կրի. «Էրկու թագեաւուր իկէք»: Էգա ի՞նչպէս զօռպայ մարդ է:

325. Կըսին. — Զինիմաչինայ թագեաւուրին էլ խապար տանք, գետայ՝ էրթանք Դաւթը վերայ կուի:

Վազիր, վաքել կըսին. — Թագեաւուր, ամութ չի.

Մինք Զինիմաչինայ թագեաւուրըն խապար տանք.

Էն ինչ է. էրթանք մէկ մէկ մարդիւ վերայ կուի:

Թագեաւուր կըլնը շատ ասկեար կը ժողուի.